

«50 χρόνια διακονίας στον πάσχοντα άνθρωπο»: Αφιέρωμα στον μακαριστό Αρχιμανδρίτη π. Γαβριήλ Τσάφο στο «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...»

/ [Ενορίες](#)

Μία πολύ μεγάλη και σημαντική προσωπικότητα της νεότερης εκκλησιαστικής ιστορίας των Αθηνών και όχι μόνο. Ένας άνθρωπος όλο χαρά και χαμόγελο, όλο αγάπη και φως, με εκκλησιαστική ακεραιότητα, υπευθυνότητα, εκκλησιαστικό φρόνημα και εκκλησιαστικό ήθος.

Αφιερωματική εκδήλωση στη μνήμη του μακαριστού Αρχιμανδρίτη π. Γαβριήλ Τσάφου πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...», την Δευτέρα 16 Δεκεμβρίου.

Συμμετείχαν ο Αρχιμανδρίτης π. Ιγνάτιος Παπασαράντης, της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών, η Γερόντισσα Φιλοθέη, Ηγουμένη της Ιεράς Μονής Παναγίας Βρυούλων, ο κ. Γρηγόρης Λακιώτης, Ιατρός Χειρουργός και η κα Παναγιώτα Παπαντωνίου,

Βιολόγος Εκπαιδευτικός.

Τη συζήτηση συντόνισε ο Αρχιμανδρίτης π. Συμεών Βενετσιάνος, Γενικός Διευθυντής Ιδρύματος Νεότητας και Οικογενείας της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών.

Η εκδήλωση ήταν αφιερωμένη σε μία πολύ μεγάλη και σημαντική προσωπικότητα της νεότερης εκκλησιαστικής ιστορίας των Αθηνών και όχι μόνο, τον μακαριστό π. Γαβριήλ Τσάφο. Έναν άνθρωπο όλο χαρά και χαμόγελο, όλο αγάπη και φως, με εκκλησιαστική ακεραιότητα, υπευθυνότητα, εκκλησιαστικό φρόνημα και εκκλησιαστικό ήθος.

Γεννήθηκε από γονείς ευσεβείς Μικρασιάτες πρόσφυγες που εγκαταστάθηκαν στην προσφυγική γειτονιά του Πολυγώνου και επηρεάστηκε από τις εμπειρίες των απλών ανθρώπων, αλλά και τις διηγήσεις της μητέρας του για την Μικρασιατική καταστροφή και την προσφυγιά.

Επί 50 περίπου έτη διακόνησε την Εκκλησία με απaráμιλλη αφοσίωση και ανιδιοτέλεια. Άριστος λειτουργός, διακριτικός και στοργικός πνευματικός πατέρας χιλιάδων ανθρώπων, προσέφερε αθόρυβο αλλά ουσιαστικό έργο σε μια δύσκολη εποχή και σε μια εξίσου δύσκολη, τα τελευταία χρόνια, περιοχή της Αθήνας.

Προσέφερε στην Εκκλησία δεκάδες Κληρικών και Μοναχών, ευλόγησε και στερέωσε πάμπολλες οικογένειες, στήριξε αδύναμους και μοναχικούς ανθρώπους, παρηγόρησε, ενέπνευσε και οδήγησε στον Χριστό, όσους μόνο ο Θεός γνωρίζει.

Οι συνομιλητές της συνάντησης κατέθεσαν τις προσωπικές τους εμπειρίες από τον μακαριστό Γέροντα. Ξεκινώντας από το γεγονός ότι καθημερινά, από το πρωί μέχρι το βράδυ, ο αριθμός των ανθρώπων που τον πλησίαζε αυξάνονταν, περιλαμβάνοντας κάθε είδους άνθρωπο, κάθε ηλικίας, ιδεολογικοπολιτικής κατεύθυνσης ή καταγωγής.

«Στόχος του ήταν το θυσιαστήριο απελευθερώνοντας σε αυτό τις προσωπικές ενοχές. Χάριζε απλόχερα και πηγαία το χαμόγελο του και η άδολη αγάπη και φροντίδα του, σκλάβωνε. Αποτελούσε τη γέφυρα, το πέρασμα προς μία ζωντανή Εκκλησία.»

Έγινε ιδιαίτερη αναφορά στην πολύχρονη διακονία του στο εκκλησάκι του Αγίου Ανδρέα στα Πατήσια εκεί όπου χιλιάδες άνθρωποι βρήκαν ζεστασιά και στήριγμα όχι μόνο πνευματικό αλλά και υλικό. Ήταν άνθρωπος που προσαρμόζονταν στις ανάγκες της εποχής, είχε φίλους σε όλους τους ιδεολογικοπολιτικούς χώρους, που τον εκτιμούσαν για την καθαρότητα και τιμιότητα των απόψεων του.

Ήταν ένας πολύ καθαρός άνθρωπος και πολλής αγάπης άνθρωπος και αυτά τα δύο στοιχεία τον έκαναν αυθεντικό και γενναίο, που δεν δείλιαζε μπροστά σε καταστάσεις αλλά τις αντιμετώπιζε.

Προσπαθούσε να οδηγήσει τους ανθρώπους στο Χριστό, να αγαπήσουν τον Χριστό και μέσα από τη ποιμαντική του, αλλά και τον τρόπο ζωής του, τους μάθαινε ότι κάνουν στη ζωή τους να το κάνουν με μεράκι και έγνοια.

Είναι γεγονός, όπως τονίστηκε ιδιαίτερα στη συνάντηση, ότι από την πνευματική του καθοδήγηση βγήκαν πολλοί κληρικοί οι οποίοι στις Ενορίες πλέον που διακονούν φέρνουν αυτήν την ποιμαντική και αυτό το άνοιγμα στους ανθρώπους και τον κόσμο. Στο πρόσωπο του ο π. Γαβριήλ διέσωζε την ιερωσύνη και λειτουργούσε ως παράδειγμα που ενέπνεε νέους ανθρώπους να γίνουν κληρικοί.

«Έζησε φτωχικά και όλα ήταν για τους ανθρώπους της Ενορίας του. Δεν δημιούργησε οπαδούς και δεν είχε την πρόθεση να δημιουργήσει στρατιά από πνευματικά παιδιά. Ήθελε ελεύθερες και συνειδητές σχέσεις και παρέμεινε ακούραστος μέχρι τέλους, εργάτης του Ευαγγελίου.»

Ήταν πάντοτε χαρακτηριστικός ο τρόπος που προσέγγιζε τους ανθρώπους, που ένιωθαν καλοδεχούμενοι και έβλεπαν ότι χαίρεται που τους βλέπει, όποιοι κι αν ήταν κι ότι κι αν σκέφτονταν. Δέχονταν τον καθένα έτσι όπως ήταν και με πολύ μεγάλη ελευθερία, γιατί ήταν ένας άνθρωπος αυθεντικός που μπορούσε ο κάθε άνθρωπος να συνομιλήσει και να σχετιστεί.

Ο Γέροντας ίδρυσε το Ιερό γυναικείο Ησυχαστήριο Παναγία των Βρυούλων και η καρδιά του ήταν σε αυτό το μοναστήρι, ένα μοναστήρι που ξεκίνησε από τα σπλάχνα της Ενορίας του Αγίου Ανδρέα. Η επίσημη έδρα της Μονής είναι στην Αθήνα, όπου οι μοναχές έζησαν πολλά χρόνια και σήμερα εγκαταβιούν στο Μετόχι του Ησυχαστηρίου στον Ωρωπό.

Επισημάνθηκε στη συζήτηση ότι αναζητούσε αυθεντικά πρόσωπα να του μιλήσουν στην καρδιά του και από την ζωή του πέρασαν ο π. Γεώργιος Πυρουνάκης, ο άγιος

Ιουστίνος Πόποβιτς, ο Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας Αναστάσιος και είναι γνωστό ότι συνδέθηκε ιδιαίτερα με την αγία Γαβριηλία.

Ο π. Γαβριήλ στην ποιμαντική του ήταν ένας άνθρωπος ευπροσάρμοστος που έβλεπε τις ανάγκες της κάθε εποχής και αυτήν την παρακαταθήκη κληροδότησε στους κληρικούς που ανέδειξε, να είναι ζωντανοί.

Και ο ίδιος είχε το στοιχείο που είναι πολύ σημαντικό για την ποιμαντική των ανθρώπων, και είναι η πατρότητα. Αγκάλιαζε τους άλλους με την έγνοια του, την προσευχή του, τον ενδιαφέρον του και το χαμόγελο του.

«Ο π. Γαβριήλ ήταν πατέρας, με όλη του την πληθωρικότητα, με όλη του την αγάπη, με όλη του την καλοσύνη, με όλο του τον παρορμητισμό, με τα στραβά και τα καλά του, με όλα.»

lth: 0px;

Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι. Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς